

W. G. HARDING POKOPAN V MARION

Na tisoče ljudi se je udeležilo pogreba pokojnega predsednika. — Počiva poleg matere in sestre. — Krsto so nesli vojaki. — Vdova je ostala par trenutkov sama v grobišču, nakar je odpotovala v Washington. — Bivši predsednik Taft navzoč ob pokopu.

Marion, Ohio, 10. avgusta. — Danes so pokopali na tukajšnjem pokopališču pokojnega predsednika Hardinga. Položili so ga tja, kamor je želel iti — poleg matere in sestre.

Ko so vojaki nesli proti grobnici krsto, so padali nanjo zadnji soljeni žarki. V grobnico ga je položila ista častna straža, ki ga je spremljala od San Francisca.

Se predno se je vršil pogreb, se je zbralo krog kopališča in na pokopališču nebroj čestilcev pokojnega predsednika.

Čakali so dolgo, dolgo. Iz daljave se je pomikal pogrebni spreved proti pokopališču. Nič se ni ganilo. Le od sem in tam je bilo čuti pridruženje litanje.

Vojaki so dvignili veliko sivo krsto ter jo prinesli pred grobnico. Tam so bile izrečene zadnje molitve in odpete zadnje himne.

Krsto so ponovno dvignili ter jo odnesli v grobnico. Nato je stopila v grobnico vdova Mrs. Harding ter ostala tam sama nekaj trenutkov.

Ostareli oče dr. Harding je prenašal silno boleost junaško kot vojak. Na rdečastih očeh se mu je poznalo, da se je že izjokal. Tudi on je stopil v grobnico.

Lahko se reče, da se je udeležilo nad štirideset tisoč ljudi pogreba.

Razen Hardingovih sorodnikov sta spremljala krsto bivši predsednik Taft, sedanji predsednik Coolidge, člani kabineta ter člani diplomatskega zbora.

Ob času pokopa so se ustavili vsi vlaki po Združenih državah za pet minut. Večinoma vse trgovine so bile zaprte.

Lahko se reče, da ni narod izkazal še nobenemu svojemu sinu tako veličastnega tributa kot ga je izkazal predsedniku Hardingu.

ABESINIJA BI SE RADA PRIDRUŽILA LIGI NARODOV.

Ženeva, Švica, 10. avgusta. — Abesinska vlada je poslala Ligi narodov prošnjo, da bi jo sprejela kot članico. Prošnja bo predložena na bodočem zborovanju zastopnikov Lige.

Če ji bo vstop dovoljen, bo poslala Abesinija v Ženevo delegacijo z vsemi polnomočmi.

VELIKE DEMONSTRACIJE NA ČAST ISMID PAŠI.

Carigrad, Turčija, 10. avgusta. Danes se je vrnil iz Lausanne Ismid paša, kjer se je mesece in mesece pogajal z zavezniki ter končno izvojeval diplomatski zmago, kakoršne še niso izvojevali Turki v vsej svoji zgodovini. Prebivalstvo mu je priredilo navdušene demonstracije.

NEMČIJA SE BOJI REVOLUCIJE.

London, Anglija, 10. avgust. — Časopis Central News je dobil iz Berlina naslednjo brzojavko: Iz vseh delov Nemčije prihajajo brzojavke, da je delavstvo silno razburjeno in da se vladni krogi resno boje revolucije. Revolucija bo najbrže izbruhnila tako nenadoma kot je izbruhnila meseca novembra leta 1918.

BOGATA BROOKLYNČANKA OBTOŽENA TIHOTAPSTVA.

Seattle, Wash., 10. avgusta. — Tukaj so aretirali bogato Brooklynčanko, Mrs. Grace Arkenbaum, ko je hotela vtirotapiti s parnika President Madison velik kristal, vred par sto dolarjev. Pozneje so jo izpustili pod varščino \$500.

VLAK, NA KATEREM SO PREPELJALI HARDINGOVO TRUPLO V MARION, OHIO.

ORGANIZACIJA I. W. W. JE ZOPET AKTIVNA

V Seattlu s aretirali govornika organizacije I. W. W. — Razburjena množica je demonstrirala, nakar jo je policija raznela s curki mrzle vode, ki jo je brizgala nanjo iz brizgalin.

New York, N. Y., 9. avgusta. — Delavski department mora postaviti petoro članov organizacije I. W. W., kateri so bili na ukaz predsednika Hardinga izpušeni iz Leavenworth jetnišnice in ki se nahajajo sedaj na Ellis Islandu, kjer čakajo deportacije, pred sodišče. Sodnik Goddard je izdal Habeas Corpus ukaz, s katerim ukazuje naseljeniškim uradnikom da obrazložijo prihodnji tork vzroke, zakaj zadržujejo onih pet delavcev na otoku, ko bi morali biti vendar že pred šestimi tedni, — glasom predsednikove parole, izpušeni na svobodo.

Seattle, Wash., 9. avgusta. — Ogorčeni vsled aretacije njihovega govornika, ki ga je aretirala policija pod pretezo, da je s svojim govorom, katerega so poslale ogromne množice ljudi, motil poulični promet, so prijatelji, somišljeniki in člani organizacije I. W. W., zahtevali na policijskem glavnem stanu, da se govornika takoj izpusti. Policija je razkropila demonstrirajočo množico s pomočjo takozvanih "Riot Guns" ter s curki mrzle vode, ki jih je brizgala na ljudi iz cevi ognjegasnih aparatov.

James Stanto, 22 let star, aretirani govornik, je bil prijeto pod obdolžbo "nerednega obnašanja". Aretiran je bil tudi L. J. Green, tajnik tukajšnje lokalne unije I. W. W. On je bil baže voditelj napada na patrolni voz, v katerem se je nahajal Stanton v spremstvu policije.

SLAVOVICA HOČE IZPREMENITI SVOJE IME.

Sofija, Bolgarsko, 10. avgusta. Občinski svetovalec vasi Slavovica, kjer je bil rojen in umorjen bivši bolgarski ministrski predsednik Stambolijski so naprosili vlado, da bi jim dovolila izpremeniti ime vasi.

Notranji minister je dal tozadevno dovoljenje. Vas se bo zanjprej imenovala Borisovo, na čast kralju Borisu.

AMERIKANCI SO PROTI FRANCOŠKIM ČRNCEM

Amerikanci bi radi vpeljali v Francijo taktike ameriškega Juga. Iz nekega zabavišča so vrgli na ulico dva francoska zamorca. Z zadevo se bavi ministrstvo notranjih zadev.

Pariz, Francija, 9. avgusta. — Francoski ministrski predsednik Poincaré je naročil ministru za notranje zadeve, naj preišče incident, ko so ameriški turisti v Franciji zapodili črnce iz javnih lokalov in restavrantov.

Medtem pa si pri ne Georges Tavalon, črnce in sin nekega zamorskega potentata, prizadeva, da spravi zadevo do najvišjih inštanca. Črnega princea so namreč ameriški turisti vrgli z njegovim bratom vred iz nekega zabavišča v Montmartre.

Oba princea, ki sta iz francoskih kolonij ter francoska državljana, sta bila odlikovana od francoskih vojaških oblasti za hrabrost, ki sta jo izkazala tekom svetovne vojne.

Stvar bom tiral do konca, — je izjavil pri ne Georges. — Amerikanci morajo spoštovati in respektirati francoske zakone. Nikakor se ne smejo obnašati, kakor da so podjarmili našo deželo. Srčnato je, da mislijo Amerikanci s pomočjo svojih dolarjev nam vsiliti svoje divjaške manire. — Ameriško poslanstvo v Parizu je bilo naprošeno, naj se zavzame za stvar, toda uradni poslaništva so odgovorili, da se legacija ne more in ne sme vmešavati v afero, ki se je pripetila v Montmartre.

Pariško časopisje se toplo zavzema za zamorske princea, ki sta bila oklofutana, osuvana in končno vržena od Amerikancev na ulice, in to samo zato, ker sta zahtevala pijače pri bari, pri kateri je stalo nekaj Amerikancev.

List "Echo Nationale" pravi: — Francoski državljani, pa naj bodo te ali one polti, imajo vsi enake pravice.

KRUPPOV PROTEST ZAVRNEN.

Pariz, Francija, 9. avgusta. — Kriminalni oddelek kasacijskega sodišča je danes zavrnil protest Kruppovih uradnikov, ki so protestirali proti visoki kazni. Sedeti bodo morali po več mesecev, nekateri celo po več let.

PREDSEDNIK EBERT SVARI RADIKALCE

Predsednik nemške republike je resno posvaril vse one, ki hrepene po sovjetski republiki. — Vsaka akcija, koje namen je strmoglavljenje vlade, je prepovedana. Važno kabinetno posvetovanje. — Ebertova proklamacija je podobna napovedi obsednega stanja.

Berlin, Nemčija, 10. avgusta. — Predsednik nemške republike, Ebert, je izdal proklamacijo, ki ima zmisel in značaj napovedi obsednega stanja.

Izdal jo je na podlagi 48. paragrafa nemške ustave, ki se začneja z besedami: "Da se ustanovi javni red in varnost".

Odločno je nastopil proti raznim radikalnim elementom, ki hočejo strmoglaviti sedanjo vlado ter ustanoviti sovjetsko republiko.

Prepovedal je cirkulacijo vseh tozadevnih proklamacij, javna zborovanja in sploh vse, kar bi moglo kršiti obstoječi red.

Iztisi proklamacije so bili nabiti na vseh vogalih in na vseh javnih prostorih.

Pozno zvečer se je vršila važna kabinetna seja, katere so se udeležili Ebert, kancelar Cuno ter trije drugi člani nemškega kabineta.

Berlin, Nemčija, 10. avgusta. — Lahko se reče, da so dnevi Cunovega režima šteti. V ponedeljek se bo vršilo v državnem zboru glasovanje za sprejem komunistične predloge, naj se izreče nemškemu kancelarju Cunu nezaupnico.

Predloga bo najbrže sprejeta, ker bodo glasovali zanj tudi socialisti.

Socijalistični voditelji so bili zvečer pri kancelarju Cunu ter so ga skušali pregovoriti, naj odstopi.

Če se bo udal splošnemu pritisku, bo imenoval predsednik Ebert najbrže dr. Gustava Stressemanna njegovim naslednikom.

Stressemann je voditelj ljudske stranke ter ima velik vpliv. Skorajgotovo se mu bo posrečilo sestaviti koalicijski kabinet, v katerem bodo zastopani tudi socialisti.

Državni zbor je z veliko večino sprejel predlogo, ki določa, naj se pobira prostovoljne prispevke za ojačenje pasivnega odpora v Ruhr okraju.

HARDING KOT ŽURNALIST.

Marion, Ohio, 9. avgusta. — V uredniški sobi Hardingovega časopisa "Marion Star" je nabita velika tabla in na nji so Hardingove zapovedi za urednike.

Med njimi so tudi naslednje: — Bodi odkritosrčen, bodi pošten in čist.

— Pomni, da sta v vsakem vprašanju dve strani. Vpoštevaj obe.

— Nabavi si dejstva. Vsakdo se lahko moti, toda vsakdo mora stremeti za resnico. Boljše je eno resnično poročilo kot pa sto polresničnih.

— Bodi spodoben!

— V vsakem človeku je nekaj dobrega, in to dobroto objavi!

— Pri političnih poročilih upoštevaj dejstva.

— Bodi z vsemi strankami enak. Svoje opombe delaj v uredniških člankih. Nad vsem pa bodi čist!

LA FOLLETTE V EVROPI.

London, Anglija, 9. avgusta. — Senator La Follette, ki je danes dospel s svojo ženo in otroci v Evropo, ni hotel s časnikarskimi poročevalci razpravljati o zapletenem položaju na kontinentu.

Poročevalcem je rekel le to, da Združenih držav ne more prisiliti nobena sila na svetu, da bi se vmešavale v evropske notranje zadeve.

Rejaki, naročajte se na "GLAS NARODA", NAJVEČJI SLOVENSKE DNEVNIK V ZDRUŽENIH DRŽAVAH.

NEKAJ SPOMINOV O POKOJNEM HARDINGU

Pokojni Harding je bil tipičen vzor ameriškega self-made moža. Svojo sijajno karijero, ki se je končala z najvišjim uradom Združenih držav, je pričel kot stavec in urednik malega lista.

Marion, Ohio, 9. avgusta. — Ko je danes mrtvaški voz s truplom predsednika Hardinga pasiral tiskarno in uredništvo časopisa "The Marion Star", žig lastnik, stavec in urednik je bil pokojni predsednik, je stal v tiskarni mož, ki je težkega srea in solznih oči gledal na pogrebni sprvod.

Tamož je bil Hardingov uslužbenec celih sedemindeset let ter je stopil v njegovo službo takoj potem, ko je pokojni predsednik kupil listič "The Peble", pri katerem je začel svojo časnikarsko karijero, ki se je končala v Beli hiši kot predsednika mogočnih Združenih držav. Ta mož, Miller po imenu, je pomagal Hardingu staviti v tiskarno, umival je strojne valjarje ter kolektiral tudi male dolgovce za časopis in oglase.

Miller si je poklical v spomin one čase, ko ga je Mr. Harding mnogokrat pozval v svojo malo pisarno v drugem nadstropju ter mu dejal: — Dragi Miller, jaz nimam dovolj denarja, da bi mogel izdati ta teden vse izdaje lista. Ali mi morete posoditi svojo tedensko plačo?

Mr. Miller je bil vedno zadovoljen pustiti svojo plačo notri, da je s tem pomagal svojemu "bosu" iz zadrege.

Ko je bil list "The Peble" izpremenjen v "The Star", je Miller še vedno delal kot Hardingov uslužbenec pri listu, kjer je še danes, dasi je že preko sedemdeset let star.

Miller je bil tudi oni, ki je na večer 2. novembra 1920 vodil k Mr. Hardingu delegacijo uslužbenec lista, ki mu je čestitala na njegovi izvolitvi predsednikom Združenih držav.

Mr. Harding je ob tej priliki rekel, ko se je zahvalil delegaciji za čestitke:

— Dragi tovariši! Vi in jaz smo delali skupaj dolga leta. Vi poznate mene, kakor poznam jaz vas. Sedaj sem pozvan v urad, ki bo zahteval velike odgovornosti. Toda ne bojim se, kajti z vsem svetom imam čiste račune.

Nato se je predsednik obrnil k Millerju ter nadaljeval:

— Tu ste vi, moj stari prijatelj Miller in najstarejši uslužbenec časopisa "Star". Šestindeset let sva delala skupaj, Miller, in marsikatero teh let je bilo trnjevo in grenko. Včasih ste vi, Miller, vzeli svojo tedensko plačo, tako da sem si moral potem izposoditi denar od svoje lastne matere. Včasih pa sem si moral naslednjega jutra zopet izposoditi od vas plačo, katero ste šele dan prej dvignili.

— Zahvaljujem se vam za vaše čestitke, tovariši. Upam, da bom dobil jutri in v torek še dovolj časa, da vas vse skupaj obiščem v tiskarni.

In prihodnjega dne je prišel predsednik v pisarno svojega lista "The Star".

VELIKA DEMONSTRACIJA EVROPSKEGA BRODOVJA.

Pariz, Francija, 9. brodojva. — Ker vlada na Kitajskem anarhija in se razmere z vsakim dnem slabšajo, so sklenile evropske veleposlane prizoriti veliko mornariško demonstracijo v kitajskem vodstvu.

Kelikor se je moglo dosedaj izvedeti, bo poslala Francija v ta namen proti Kitajski dve križarki.

DENARNA IZPLAČILA V JUGOSLAVIJI, ITALIJI IN ZASEDENEM OZEMLJU

se potom naše banke izvršujejo samostojno, hitro in po niskih cenah:

Vetera se bile naše cene sledoče:

Jugoslavija:
Razpčijla na zadnje polte in izplačuje "Kr. poštni čekovni urad" in "Jadranska banka" v Ljubljani, Zagrebu, Beogradu, Kranju, Celju, Mariboru, Dubrovniku, Splitu, Sarajevu ali drugod, kjer je pač za hitro izplačilo najugodnejše.

1000 Din. . . \$11.80 . . K 4,000
2000 Din. . . \$23.40 . . K 8,000
5000 Din. . . \$58.00 . . K 20,000

Pri nakazilih, ki znašajo manj kot en tisoč dinarjev računamo posebej po 15 centov za poštnino in druge stroške.

Italija in zasedene ozemlje:
Razpčijla na zadnje polte in izplačuje "Jadranska banka" v Trstu, Opatiji in Zadru.

200 lir . . . \$ 9.80
300 lir . . . \$14.40
500 lir . . . \$23.50
1000 lir . . . \$48.00

Pri nakazilih, ki znašajo manj et 500 lir računamo posebej po 15 centov za poštnino in druge stroške.

Za pošiljavo, ki presega en tisoč dinarjev ali po švitskih lir dovoljujemo po možnosti še poseben popust.

Vrednost dinarjev in liram sedaj ni stalna, menja se večkrat in nepričakovano; iz tega razloga nam ni mogoče podati natančne cene vnaprej. Računamo po ceni onega dne, ko nam dospel poslani denar v roko.

Glede izplačil v ameriških dolarjih glejte posebne cene v tem listu.

Denar nam je poslati najbolje po Domestic Money Order ali pa New York Bank Draft.

FRANK SAKSER STATE BANK
82 Cortlandt Street New York, N. Y.
Glavno zastopništvo Jadranske Banke.

"GLAS NARODA"

SLOVENIAN DAILY

Owned and Published by
Slovenian Publishing Company
(A Corporation)

FRANK SAKSER, President

LOUIS BENEDIC, Treasurer

Place of Business of the Corporation and Address of Above Officers
22 Cortlandt Street, Borough of Manhattan, New York City N. Y.**"GLAS NARODA"**
(Value of the Paper)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays

For sale late this year in America	For New York for sale late this year	07.50
in Canada	for sale late	08.50
For sale late in Europe	for sale late	09.50
For sale late in Asia	for sale late	10.50

Subscription Yearly \$2.50

Advertisement on Agreement

"Glas Naroda" takes every day except Sunday and holidays

Printed and Published by the Slovenian Publishing Company, 22 Cortlandt Street, Borough of Manhattan, New York City N. Y.

Telephone: Cortlandt 5275

"GLAS NARODA"
(Value of the Paper)

SLOVENIAN DAILY

Owned and Published by
Slovenian Publishing Company
(A Corporation)

FRANK SAKSER, President

LOUIS BENEDIC, Treasurer

Place of Business of the Corporation and Address of Above Officers
22 Cortlandt Street, Borough of Manhattan, New York City N. Y.**"GLAS NARODA"**
(Value of the Paper)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays

For sale late this year in America	For New York for sale late this year	07.50
in Canada	for sale late	08.50
For sale late in Europe	for sale late	09.50
For sale late in Asia	for sale late	10.50

Subscription Yearly \$2.50

Advertisement on Agreement

"Glas Naroda" takes every day except Sunday and holidays

Printed and Published by the Slovenian Publishing Company, 22 Cortlandt Street, Borough of Manhattan, New York City N. Y.

Telephone: Cortlandt 5275

GARYJEVA DOBRODELNOST

Končno je bilo vendarle objavljeno, da bo odpravljen dvanaajsturni delavnik v ameriških jeklarnah.

Dne 16. avgusta bo delovni dan v tovarni Carnegie Steel Company, največji podružnici United States Steel Corporation, skrčen od dvanaajstih ur na osem ur.

Dosedaj so dobivali delavci za dvanaajsturno delo \$4.80 plače, zanaprej bodo pa dobivali za osemurno delo \$4.00.

Temu seveda pravijo "povišek".

Pri dvanaajsturnem delu so bili plačani delavci po 40 centov na uro, pri osem urnem delu bodo pa plačani po 50 centov.

Ničesar pa ni rečenega, kaj bo vodstvo tovarne zahtevalo od moža, in nikjer ni zapisano, kako strašno bodo morali garati tistih osem ur.

Plače so bile znižane, ko je bil delovni dan skrajšan. Toda nikdar niso bile plače povišane, ko so znašali profiti na milijone in milijarde.

Gospoda Garyja bodo vsled tega slavili kot velikega človekoljuba. In v nobenem slučaju ni ameriška industrija bolj očitna kot je baš v tem.

Delovni dan je bil skrajšan tedaj, ko je Mr. Gary rekel, naj bo skrajšan.

Niti en trenutek prej.

Sicer je pokalo javno mnenje po njegovi glavi leta in leta, toda uklonil se ni, dokler se sam ni hotel ukloniti.

Pri obratovanju jeklarn nima Gary nobene druge misli kot da bi čimveč zaslužil.

Njemu je stranska stvar, če ima Amerika jeklo, ali če je brez njega. Poglavitno mu je, da ima zadosti profitov.

Vse, kar bi skušalo ovirati profite, je prepovedano in proketo.

Delavske organizacije bi lahko omejile veletok profitov. Toda vsi poskusi delavskih organizacij so bili poraženi.

Če bi imeli jeklarji malo bolj udobno življenje, bi morali biti profiti jeklarskih korporacij manjši.

Toda življenske razmere po jeklarskih okrajih krog Pittsburgha, so tako strašne, da bi jih ne mogel niti Dante opisati.

Politična svoboda bi lahko dala jeklarskim sužnjem priliko, da bi se lahko posluževali te svobode v svojem lastnem interesu.

Pa kaj se hoče? Vsa vladna, državna in lokalna moč je v službi te velikanske korporacije, ki po svoji lastni volji izčrpuje delavce v političnem oziru.

Dvanaajsturni delavnik je bila pa že preveč grozna stvar. Preveč ljudi je že govorilo in razpravljalo o tem. Celo pokojnemu predsedniku Hardingu so se v srce zamislili ubogi jeklarji, in zavzel se je zanje.

Važna uloga je igrala tudi American Federation of Labor.

Ne zastran pravičnosti, ne zastrantega, ker so ljudje upravičeni do boljših delavskih razmer, pač pa zato, ker pričakuje od skrčenja delovnega časa dobiček, je skrčil predsednik Gary dvanaajsturni delavnik.

Produkcija bo večja, profiti bodo večji in zadovoljnost bo večja, če bo dovoljeno jeklarjem malo dalj časa preživeti s svojimi družinami v strašnih peklenjskih mestih Monangahela Doline.

To je pač natura moderne industrije.

Dopisi.

Denver, Colo.

Iz naše naselbine nimam kaj veselo poročati, pač pa ravno nasprotno. Dobroznani rojak po imenu Anton Mencin, doma iz Sloke gore pri Turjaku na Dolenjskem, se je ponesrečil v tukajšnji rudotopilnici. Zastupil se je s plinom, katerega rabijo v gotovem oddelku za izdelovanje neke vrste kovin. Ponesrečil se je dne 18. julija umrl je 28. julija, pokopan je bil 1. avgusta. Spadal je v društvo sv. Alojzija št. 19 ZSZ, katero mu je priredilo dostojen pogreb. Pokopan je na katoliškem pokopališču v Golden. Pokojnik je bil mirmega značaja in je bil nad vse priljubljen. Bil je tudi večletni

tajnik omenjenega društva. Zapuščena žalujčo soproga s tremi nedoraslimi otročji. Zapuščena tudi enega brata v Pueblo, Colo. Soprog in drugim sorodnikom tem potom gore pri Turjaku na Dolenjskem, se je ponesrečil v tukajšnji rudotopilnici. Zastupil se je s plinom, katerega rabijo v gotovem oddelku za izdelovanje neke vrste kovin. Ponesrečil se je dne 18. julija umrl je 28. julija, pokopan je bil 1. avgusta. Spadal je v društvo sv. Alojzija št. 19 ZSZ, katero mu je priredilo dostojen pogreb. Pokopan je na katoliškem pokopališču v Golden. Pokojnik je bil mirmega značaja in je bil nad vse priljubljen. Bil je tudi večletni

stu se po navadi vsak ustavi, kdor potuje skozi.

Na društvenem polju se precej dobro napreduje. Imamo 6 slovenskih in 2 hrvaški društvi.

Vreme imamo lepo vroče podnevu, noči so pa bolj hladne.

Naj zadoštuje za danes, ob priliki se zopet oglašim. K sklepu pozdravim vse rojake in rojakinje širom nove domovine.

Frank Škrabec.

Chicago, Ill.

"V strahu pred smrtjo, ali ni tam mnogoštevilne smrti?"

Bagavad-Gita.

Prve strani čikaških časopisov so bile v zadnjem času polne poročil o krutostih, katerim so izpostavljeni mali dečki od strani paznikov in učiteljev neke pobojskevalnice v državi Illinois. Vsaka država v Ameriki ima podobne zavode in šole, v katere pošiljajo mlade, nad deset let stare dečke, ki ne pohajajo redno šole, ki kradejo jabolka z vozov razvažalcev ter uganjajo še druge strašne reči, radi katerih niste vi ali jaz, ali pa gentlemani, ki predsedujejo sodiščem, nikdar aretirani, — in to zato, ker nas pri tem nikoli ne zalote, ne pa morda zato, ker se mi v tem oziru nikoli ne pregrešimo. Tekom neke preiskave je prišlo na dan, da pretepajo 11 in 12 letne dečke v teh zavodih toliko časa, da so višnjevi in marogasti, ako v kakem oziru prelojijo pravila teh popoljševalnih zavodov. Prav po naključju je končno tudi publika izvedela za tak slučaj pretepanja, vsled česar je narod dvignil svoj glas ter zahteval od politikov, ki so za to odgovorni, da se naredi konec tem sramotnim razmeram.

Leta 1919 sem videl v Sloveniji — bilo je v nedeljo zvečer, in izprehajal sem se ob Krki, tej kra-

ni in čisti reki, ki teče med hribi in dolinami Dolenjske — nekega okoli deset let starega bosonoga dečka, ki je tekel naravnost proti meni, za njim pa je tekel mož s palico v roki. Razdalja med obema je bila vedno manjša in videlo se je, da bo mož kmalu dohitel dečka. Vse to se mi je pojavilo pred očmi hitreje kakor morem povedati, in sledeč svojemu impulzu, sem zaklical: — Hej, vi! — Moj glas je donel jeklo in avtoritativno. Mož se je mahoma ustavil ter izpustil palico, dočim je deček jokaje stekel mimo me-

ne. Tu je bil otrok, ki je več pre-

trpel, kot bi mu moglo povzročiti trpljenja sto palic, dasi se ga očelova palica tekoma bega še ni doteknila. Njegova duševna bol v tem trenutku bi izzvala eno ali drugo slabo stvar v njegovem življenju, ko bi odrasel. Za petami bežečega dečka je letel strah, ki ga je preganjal kot peklenški satan, rezal je globoko nalik žarečemu železu in zasadi se je v samo dečkovo dušo. Na vse načine sem poskusil očetu dokazati, kake posledice ima lahko tako preganjanje in pretepanje ubogega otroka, toda dvomim, da so vse moje besede prihranile otroku palice, ko se je vrnil domov. Predočil sem možu, da oče pretepa navadno otroka, kadar je jezen, jeza pa da je mila oblika blaznosti in besnosti, in da če človek zbesni ali zblazni, ne ve, kaj dela in kako težko in trdo udari. Mož pa je bil prepričan, da je palica simbol avtoritete in da je strah najboljša metoda, s katero je treba vzgajati otroka.

Naši ljudje v starem kraju verujejo, kakor pač večina ljudi, ki so bili vzgojeni v duhu starega testamenta, kjer je rečeno, da se mora vsako loč dejanje kaznovati s pretepanjem, z vislicami ali peklenjskim ognjem, da je treba imeti otroke v neprestanem strahu. V večini dežel starega sveta je šiba simbol avtoritete. Tako sem videl v Sloveniji, kjerkoli sem hodil, šibo zataknjeno za svete podobe, da so jo imeli otroci neprestano pred očmi. Tako je videti naprimer šibo za podobo krvavečega Krista, na čigar golem hrbtu so zlomili pri mučenju nebroj palic; videl sem šibo za podobo Krista, ki ga skoro pol sveta časti kot svojega Boga; za podobo onega, ki je dejal: — Pustite male k meni, kajti njih je nebeško kraljestvo! —

Ako imate sina ali hčero, ne poslužujte se palice, ne kričite nad njim, kakor da ste ponoreli človek ne pripovedujte jim pravilne o duhovih in strahovih ter drugih abotnosti, v katere so verovale stare babe in moške z vodenimi možgani. Svoje otroke učite, naj bodo pošten in neustrašni, kajti nikakor ne bodo mogli uspevati, če sta jim duša in srce zastrupljena s strupom strahu in groze. — Spomnite se izreka hindustanskega filozofa, ki pravi: — vzemite smrti značaj strahu, in življenje je vaše. —

Peter Zgaga

Harding je pokopan. Mir in pokoj njegovi duši.

Razen Coolidge in Tafta ga je preživel tudi Wilson.

Kdor premotri vse štiri, pride nehoti do zaključka: Trije so oziroma so bili orodje, četrti, Wilson, je bil pa Misel.

* * *

Coolidge je sedaj trideseti predsednik Združenih držav.

Med tridesetimi jih je bilo pa le troje, ki so bili odločni in samonikli: Washington, Lincoln in Wilson.

Še troje takih, pa bodo ljudje morda res enkrat samostojni gospodarji samega sebe.

* * *

Washington je osvobodil ves tedanji ameriški narod.

Lincoln je odpravil suženjstvo v Ameriki.

Wilson se je bil lotil velikanske naloge — hotel je osvoboditi ves svet.

Toda njegova ramena so bila prešibka za breme, ki si ga je naložil.

Zapustil je pa človeštvu doktrino, po kateri se bo moral ravnati vsakdo, kdor bo skušal uresničiti njegove idealne namene.

* * *

Dvanaajsturni delavnik je grda stvar. To je celo Gary izprevidel.

Še veliko grše pa bo, če bo skušal Gary iztisniti iz svojih delavcev v osmih urah isto množino produkcije kot jo je dosedaj iztisnil v dvanaajstih urah na dan.

* * *

Iz domovine poročajo, da bodo Radica zaprli. To se bo zgodilo neglede na sedemdeset poslancev, ki jih ima za seboj in ne glede na večina hrvaškega naroda, ki je Radicu vdan.

To bo težka operacija belgrajskih operaterjev.

Slučaj je približno tak, kot se je pripetil pred leti v ljubljanski bolnišnici.

Privedli so možaka, kateremu je segal krof do trebuha. Zdravniki so mu svetovali, da naj se da operirati, on pa da ne in ne. Tako se je bil privadil krof, da ga ni mogel pogrešati.

Nekega lepega dne so mu ga pa odrezali, protipostavnim potom brez njegovega dovoljenja.

In ko je zapuščen bolno, je bil lep in ozdravljen ter se ni mogel dobro zahvaliti izkušnim zdravnikom.

* * *

Pred vojno je imenoval rimski papež Slovenca Karla tržaških nadškofom.

Po vojni ga je odstavil ter poslal fašista na njegovo mesto.

Sedaj ga je imenoval za lavantinskega škofa na Štajerskem.

Slovenci bi ga bili že zdavnaj lahko postavili na to mesto brez papeževega dovoljenja.

Bi že vsaj denar, ki roma v Rim, ostal v domači deželi.

* * *

V Jugoslaviji je pet univerz, par sto gimnazij in par sto realk. Tudi lemenatov in drugih šol je dovolj.

Študentov je na tisoče in tisoče. Izobražencev je toliko, da se dela gnoj iz njih.

Kljub temu pa ne more nihče med njimi razumeti, kljub temu pa nikomur med njimi ni mogoče dopovedati, da se v Ameriki dolarji ne pobirajo po cestah.

Po nekaterih južnih državah imajo še vedno čudno navado, da kaznujejo kaznjence s tem, da jih obešajo za pete.

Na svetu ni ničesar bolj počasnega kot je pohod civilizacije.

* * *

Newyorški dnevnik so objavili na prvi strani z velikimi črkami: Mumašnjariji so ubili tri suhaške agente.

Če človek prav premisli, je bilo izza časa uvedbe prohibicije uničenih več človeških življenj kot pa sodov žganja.

* * *

Marsikateri človek bi bil pameten, če bi ne skušal prijateljev prepričati o svoji pameti.

Jugoslovanska

Ustanovljena l. 1898

Katoli. Jednosta

Inkorporirana l. 1901

GLAVNI URAD v ELY, MINN.

Glavni odborniki:

Presednik: RUDOLF PERDAN, 933 E. 185 St., Cleveland, O.
Podpredsednik: LOUIS BALANT, Box 106 Pearl Ave., Lorain, O.
Tajnik: JOSEPH FISHER, Ely, Minn.
Zastani blaginjski LOUIS CHAMPA, Box 261, Ely, Minn.
Blaginjski neplačanih smrti: JOHN MOVERN, 412 — 11th Ave. East, Duluth, Minn.

Vrhovni zdravnik:

Dr. JOS. V. GRAHEK, 203 American State Bank Bldg., 600 Grant St. at Sixth Ave., Pittsburgh, Pa.

Nadzorni odbor:

ANTON ZRANIK, Room 206 Bakewell Bldg., cor. Diamond and Grant Streets, Pittsburgh, Pa.
MOHOR MLADIĆ, 1234 W. 18 Street, Chicago, Ill.
FRANK SKRABEC, 4522 Washington Street, Denver, Colo.

Potolni odbor:

LEONARD SLABODNIK, Box 450, Ely, Minn.
GREGOR J. PORENTA, Black Diamond, Wash.
FRANK ZORICH, 6217 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Zdravstveni odbor:

VALENTIN PIRC, 780 London Rd., N. E., Cleveland, O.
PAULINE ERMENG, 639 — 23rd Street, La Salle, Ill.
JOSEF STERLE, 404 E. Mesa Avenue, Pueblo, Colo.
ANTON CELARC, 638 Market Street, Waukegan, Ill.

Jednotno uradno glasilo: "Glas Naroda".

Vse stvari tikače se uradnih zadev kakor tudi denarne posiljave naj se pošiljajo na glavnega tajnika. Vse pritožbe naj se pošiljajo na predsednika potnega odbora. Prošnje za sprejem novih članov in bolnišniške sprave naj se pošiljajo na vrhovnega zdravnika.

Jugoslovanska Katoliška Jednosta se priporoča vsem Jugoslovanom za oblen pristop. Kdor želi postati član te organizacije, naj se zgleda na bližnjega društva J. S. K. J. Za ustanovitev novih društev se pa obrnite na gl. tajnika. Novo društvo se lahko ustanovi z 3 člani ali članicami.

Novice iz Slovenije.

Rešitelj dveh življenj.

V Ljubljani je 17. julija finančni svetnik S. Sušec, stoječ na obrežju Ljubljaničice, kjer se odcepi Gruberjev kanal, opazil, da sta 2 fanti (10- in 13letna) ronovno izginila pod vodo in se zopet prikazala na površje. Uvidevši, da se skupno borita s smrtjo, skoči in pograbivši finančni svetnik, kakor je, obut in obločen, v valove Ljubljaničice ter ju, sau v smrti nevarnosti, potegne iz vode. Vrli mož zasluži priznanje vse javnosti.

Nezgoda, ki je srečno končala.

V Ljubljani sta se peljala 23. julija dopoldne pomočnik in vajenec mesarja Javornika z Domo-branske ceste za vojašnico proti klavnic. Konj se je nenadoma spodtaknil in odskočil v stran. V tem trenutku pa je zdrknil po strmem nabrežju v Gruberjev kanal. Opazivši nevarnost, sta pomočnik in vajenec skočila z voza in se pravočasno rešila, konj pa je z vdom vred padel v Gruberjev kanal. Konj se je pri padcu sicer precej poškodoval, vendar se je vojakom posrečilo, potegniti iz kanala konja in voz.

Žrtev solničarice.

V Mariboru je zahtevala 23. julija letošnja vročina prvo žrtev. 62letnega Alojzija Struška iz Selnice ob Dravi je zadela solničarica, da se je nezavesten zgrudil na tla. Moral je v bolnico.

Nesreča pri delu.

V delavnicah južne železnice v Mariboru je padel delavec Anton Mulič pri vrtnanju velike železne plošče težek kos plošče na nogo in mu strl na več mestih leve nogo pod kolenom.

Umrl so v Ljubljani:

Terezija Zadnikar, šivilja, 21 let. — Melhior Pavlič, kočijaž, 37 let. — Neža Repše, uradnikova vdova, 78 let. — Marija Raunacher, zasebnica, 39 let. — Pavel posestnik, 44 let. — Franciška Zlatnar, delavka tobačne tovarne v pokoju, 77 let. — Karolina Kučera, žena učitelja tlasbe, 62 l. — Franciška Simončič, rudarjeva žena, 31 let. — Anton Škrinar, občinski ubožec, 74 let. — Fr. Pavlič, krojačev sin, 23 let. — Herman Hus, višji knjigovodja, 69 let. — Marija Kovačič, vdova višjega knjigovodje, 51 let. — Milan Miklavčič, posestnikov sin, 4 in pol leta. — Franciška Bajt, hči strojevodje, 3 leta.

Čuden vremenski slučaj.

Dočim je zadnje dni vsa Dravska dolina poleg orkana, viharjev in nalivov dobila še preveč moče, je St. Ilj ob državni meji ostal skoro suh. Šele položni dež 19. julija je suho zemljo malo potrosil.

Materie in Hčere.

Ako se ne počutite kot bi se mogle: če ste slabotne, nerazvite, trudne in izmučene, poskusite to novo zdravilo, Nuga-Tone.

Tisočim pomaga v par dnevih. Nuga-Tone povrne novo življenje in moč iztrpanim živcem in mišicam. Dela delo, ki kri, moč, radne živce in čudovito poveča vašo moč vajetnost. Daje blažen spanec, dober tek, fino prebavo, reden stol, mnogo entuziazma in ambicije. — Če se dobro ne počutite, je vaša dolžnost, da jo poskusite. Vas ni ne stane, ako vam ne stori dobro. Je prijetna za vžviati in počutiti se boste boljše takoj. Če vam je še ni predpisal vaš zdravnik, potem pojditve takoj v lekarno in kupite čisto Nuga-Tone. Ne sprejmite nadomestila. Vajetajte jo par dni in če se ne počutite boljše in če ne izgledate boljše, nesite ostalo nazaj lekarnarju, ki vam bo povrnil vaš denar. Izdelovatelj Nuga-Tone zahtevajo od vseh lekarnarjev, da jamčijo za isto in povrnejo denar, če niste zadovoljni. — Priporočena, jamčena in na prodaj v vseh lekarnah. — Adv.

Točna in hitra postrežba, zmerne cene,

to je geslo poslovanja, radi katerega je naš zavod vsestransko poznan in pripoznan med Slovenci v Ameriki.

Naša direktna zveza z JADRANSKO BANKO in vsimi njenimi podružnicami, kot tudi mnogoletna skušnja omogočuje nam izvršitev vseh poslov v popolno zadovoljstvo naših rojakov.

Razn rednih pošiljatev izvršujemo tudi izplačila potom "brzojavnega pisma" in sicer v teku enega tedna, za kar računamo samo \$1.00.

VLOGE OBRESTUJEMO PO

4% na leto.

Preskrbimo potne listke za v Evropo ali iz Evrope v Ameriko.

Frank Sakser State Bank

82 Cortlandt St.,

New York, N. Y.

Glavno zastopstvo Jadranske Banke.

Zagonetno, toda resnično.

Spomini na Villo.

Mehiški Robin Hood je mrtev. "Robin Hood", ki je bil kolikor toliko kavalirski, je čudno ime za Franciso Villa, nekega iz brutalnega peona, bandita, ustaškega voditelja in morileca, ki je delal več let severno Mehiko in meje nevarno za civilizacijo, a kljub temu je nekaj v njegovi čudni karieri, kar spominja na slavnega Robin Hooda.

Bilo je tudi nekaj izključno pustolovskega celo v njegovih najbolj umazanih ali divjih dejanjih in vse to nudi brezprimeren material za povesti, katere se bo pripovedovalo v dolgo časa.

V teh povestih bo živel Pancho Villa kot presenetljiva osebnost, kot nekaj anahronizem kot je bila njegova dežela v oni dobi neprestnih revolucij. Živel bo kot ženin organiziranja primitivnega materiala njegove "armade", kot človek, sličen otroku v svoji zaupljivosti, a tudi kot otrok v svojih sumih. Kot zver v svoji jezi, kadar je bil varan in velokodušen v svojem prijateljstvu. Bil je neveden, abstinent, a vendar razuzdanec, postava, s katero so mehiške matere strašile svoje otroke, katero so ameriške politične stranke proklinjale, s katero pa je moral vsakdo, čeprav nehoti, računati v severni Mehiki.

Da je umrl Pancho Villa kot bogat rančer, zavratno ustreljen najbrž od onih, kojih politiki razdeljuje veleposestev je "Villa" baje nasprotno, je zadnja točka, ki dela povest o tem največjem vseh banditov mojstrsko satiro ter obenem tudi romane.

Izvor Ville, kot se spodobi za tak značaj, je legendaren. Najbolj splošno sprejeta verzija se glasi, da je postal bandit potem ko je ubil nekega kapitana Diazove armade, ki je onečastil njegovo sestro. Soglasno s to verzijo se mu ni posrečilo ubiti svoje ženske privratic, a se je vrnil ter uspešno dovršil svoje delo.

Nadaljna povest, katero se čuje manj pogosto, se glasi, da je bil stari oče Ville lastnik haciende v državi Chihuahua in da je stala farma v posesti družine, dokler ni bil Francisco mlad mož. Načelnik bogate in mogočne Terraza družine je dobil od Porfirija Diaz veličansko ozemlje, katero si je lahko sam izbral.

Med drugim si je Terraza izbral tudi haciendo Villove družine. Francisco se je obrnil na Diaz, a brez uspeha. Udal se je v neizogibno ter hotel odvesti svoje družino, ko se je oddelek orožnikov ter oboroženih peonov Terraze polastil živali, izjavo, da jih Villa kraje.

Obsojen je bil na sedem let ječe, a polovica kazni mu je bila odpuščena, ko se je pridružil armadi. Ko se je zavrnil v Mehiki veliki preobrat, je zbral tolpo banditov, se pridružil Maderovi revoluciji ter prišel svojo karijero kot bandit. Pognal je družino Terraza z 32.000 akrov zemlje in noben Terraza se ni več upal vrniti tjakaj.

To povest zbira dejstvo, da je držal Villa enega sina Terraze proti odkupnini dočim je dal nadaljnega ustreliti. Mrs. Louis Terraza, 85 let stara udova generala Terraze, je živela v izgnanstvu v El Paso, ko se je Villa leta 1914 polastil mesta Chihuahua ter umrl tam par let pozneje v bedi.

Se nadaljna povest pravi, da je bil rojen v Canatlanu kot sin premožnega trgovca, da pa je da pa je kmalu zbežal z doma, delal po renčah, a našel več užitka v kradnji oslov in mul, katere je nato prodajal, dokler ga ni so zlotili.

Pobegnil je v kanjone gora v Chihuahui ter postal bandit.

Vsa poročila soglašajo v tem, da je bil nezakonski sin in da je bil od prvega početka nankrotljiv, prebrisan pustolovec, kojega pozneje doživlja je sprejel priprosti mehiški narod v legendo, ki je rasla, dokler niso bili ljudje

prepričani, da je človek in pol in da mu ne more škodovati nobena navadna krogla.

Po završenem umoru Madera se je pridružil Villa konstitucionalistom, katerim je prvačil Carranza, ki je podpiral Madera. Ni pa mogel dolgo časa delati v dvojni vpregi. Posladi so ga z Obregonom, da zatre neki izbruh v Sonori, a Villa se je sprl s svojim tovarišem ter ga aretirat. Nekateri pravijo, da je Obregon pobegnil, drugi pa, da sta se z Villo sprizajnila.

Na vsak način se je vrnil Obregon v Mexico City sam, a Villa se je kmalu nato proglasil diktatorjem severne Mehike ter napovedal vojno konstitucionalistom.

Od tedaj naprej ni noben človek vedel za štiri in dvajset ur naprej, kdo v resnici vlada Mehiki. Villa je vkorakal v glavno mesto, a ga ni mogel držati ter odšel. Obregon se je vrnil vanj s konstitucionalnimi četami. Obregon, ki je potreboval svoje čete za boj proti Villi, ki se je med tem proglasil diktatorjem, je nato zapustil glavno mesto in polastil so se ga Zapatisti.

Carranza, ki je bil ogrožen tako od Zapate kot Ville, je prenesel svojo vlado v Vera Cruz.

Obregon in Villa sta se borila po celi severni Mehiki in zmaga je bila sedaj na eni, sedaj na drugi strani. Konečno so čete Carranze zmagale. Zapatisti so izpraznili glavno mesto, konstitucionalisti so ga zopet zasedli in Carranza je bil izvoljen provizoričnim diktatorjem, nakar je pričela posloviati neke vrste vlada, čeprav je bil na severu Villa prav tako delaven kot prej.

Veliko število ameriških rogov, železnice in petrolejskih koncesij v severnem delu Mehike je bilo seveda prizadeto od teh zmed, a Amerika je stala na strani do leta 1916, ko je bilo vsled direktnih napadov na Amerikance nemogoče še nadalje omalovaževati začevo.

9. marca 1916 je tolpa pristavšev Villa dejanski prekorajčila mejo ter napadla mesto Columbus, N. M. Več ameriških vojakov in civilistov je bilo ubitih.

Potem ko je stopila Amerika v svetovno vojno, se je splošno domnevalo, da je Nemčija financirala nekatere operacije Ville v upanju, da se bo Amerika zapletla v vojno z Mehiko ter pustila s tem na strani evropski konflikt. Villa pa je do konca svojih dni trdil, da ni mel nikakih stikov s Santa Isabel in Columbus masakri, da so mogoče izvršili te njegovi ljudje, da pa jih on ni mogel preprečiti.

Šest dni po napadu na Columbus je prekorajčil general Pershing s svojimi četami mehiško mejo, da mora dobiti Villo, živega ali mrtvega. Privatni komentar Pershinga je bil baje: Podimo preveč staro lisico.

Kaznilna ekspedicija je bila umaknjena januarja meseca. Villa ni bil ujet. Res so ga podili kot lisico in skrival se je v neki duplini s par svojimi pristasi, a bil je prav tako energičen in živ kot vedno, ko so se ameriške čete vračale preko meje. V kratkem času je imel na razpolago večjo in boljše oboroženo silo kot kdaj prej.

V naslednjih treh ali štirih letih ni bila severna Mehika udoben prostor za mirolnižnega človeka. Sile Ville in Carranze so izmenoma zavzele in izgubile mesto Chihuahua. Villa je zavzel Torreón, a je bil poražen pri Jimenez. Mostovi so bili požgani, železnice pograne v zrak, lastnina zaplenjena, — vse to v imenu banditskega glavarja, ki je rabil sredstva za nadaljevanje svojih operacij.

Kljub temu pa je imel Villa gotove principije. Jemal je bogatim ali onim, katere je smatral za bogate, a prehranjal uboge, kadar je bil razpoložen za to in v svojem ozemlju ni dovolil nobenemu drugemu kot samemu sebi

ropati. Zaplenjal je denar za prehrano, oboroženje in transport svoje armade ter obdržal le malo, če sploh kaj, zase.

Kljub vsem krivicam pa je izvajal neko surovo pravico lastnega izdelka, ki pa je bila uspešna. Pobesil je na stotine ujetih konstitucionalistov v osvežo za usmrčenje njegovih lastnih pristavšev, a strogo zadržal vse nerede v ozemlju, ki je prišlo pod njegovo oblast.

Počasi pa je pričela njegova sila izginjati. Še vedno je govoril izzivalno, a ni zavzemal nikakih nadaljnjih mest. Konečno se je glasilo: — Villa se hoče udati.

Konečno, ne potem predaje temveč potom pogajanj, ki se vključevala dar vlade v obliki veličanske renče v državi Durango je izjavil Villa, da se odpove mestu banditskega glavarja in da hoče postati privaten državljani. Glasi se, da je na dan po objavi tega vozil prvi neprekinjeni vlak iz Mexico City do meje Združenih držav.

Javnosti je malo znano, kako se je vedel Villa v ulogi farmerja. Najel je silo mož, ki so se borili pod njim, da delajo na njegovih renčah in nikdar ni potoval niti na svoji lastni renči, brez telesne straže. Bil pa je dober farmer, z modernimi idejami ter istimi eksperimentalnimi zmognostmi, katere je kazal kot banditski glavar.

Izjavil je, da se ne bo nikdar več vmešal v politiko, a njegovo ime se je imenovalo, brez njegovega dovoljenja ali z dovoljenjem, za mesto guvernerja v Durango in vsled tega se domneva, da so mu prestrigli nit življenja njegovi politični, ne pa osebni sovražniki.

Med Reko in Italijo.

Autonomistično glasilo "La Difesa" piše, da preživlja reško vprašanje svojo kritično dobo. Italija je še enkrat napela vse svoje moči, da se polasti Reke, — pod pretvezo, da hoče reško prebivalstvo samo pod Italijo, in drugič, da hoče Italija Reko izgovoriti življenje. Dejstvo pa je, prav list, da imajo danes Rečani svet strah pred Italijo in jo iskreno prosijo le enega, da jih prepusti sebi samim, da se na Reki popolnoma desinteresira. Vse italijansko pokroviteljstvo nad Reko se je izkazalo doslej kot istovetno s plenjenjem, propadom in bedo.

Italija se je polastila reške luke, železnice ter njhove uprave in jih vodila na škodo Reke, da bi koristila Trstu; Italija je uničila vse gospodarske vrednote Reke in z brutalno silo zatrla vsako gospodarsko gibanje Rečanov; ona je na nezakonit način zasedla Reko z vojaštvom ter daje hrbtnico terorizmu doseljenih življenj nad domaćim prebivalstvom.

Potem nadaljuje list: — Na srečo so danes gospodarski in politični interesi Reke istovetni z interesi Jugoslavije in belgrajske vlada je imela energijo, da je uveljavila lastno pravico in spoštovanje njenih interesov. In to je storila z duševno eleganco, ki je morala biti za gospode v palači Chigi nemalo grenka, kajti — Jugoslavija je izjavila, da je pripravljena opustiti zahtevo na neodvisnost Reke, ako ji Italija v zameno odstopi Zader, Lastovo, Lošinj, Kras, Volosko, Opatovo in Lovran z Učko! — List zaključuje, da so se morali pač sedaj tudi v Rimu prepričati, da je tudi v lastnem interesu Italije, da se reško vprašanje brez nadaljnega odlašanja reši in dogovori z Jugoslavijo točno izvrše.

Svetovna borba za petrolej.

Berlinski "Achtuhrblatt" poroča, da je bil Stinnes nekaj dni v Kopenhagenu (na Danskem). Čeprav ni dajal nikakih razgovorov in se je trdovratno branil govoriti o svrhi svojega potovanja, se vendar trdi, da je njegova pot v Kopenhagen v zvezi z veliko petrolejsko vojno, ki se vrši med njim in ameriškim trdnjakom Stinnes je kupil ogromne količine olja v Ambusu in prišel tako v boj z dansko-ameriškim koneer-
nom olja.

Pred obnovitvijo stikov z Rusijo.

"Slovenski Narod" piše:

Te dni se je v jugoslovanskih političnih krogih nepričakovano razširila vest, da stoji Mala antanta sploh in Jugoslavija še posebej pred radikalno izpremembo svoje zunanje politike napram sovjetski Rusiji. Gre tu v prvi vrsti za skupno akcijo srednjeevropskih zavezanih držav in tako dolgo odlašani korak Jugoslavije, da se končno spravi tudi to pereče vprašanje v tej ali oni obliki na dnevni red. Diplomatični zastopniki Male antante se sestanejo na važno konferenco v Sinaji, kjer se bo razpravljalo poleg aktualnih skupnih problemov tudi o odnosih napram sovjetski vladi, in jugoslovanski konzul v Odesi Sulič je dobil nalogo, da pride v Beograd in poroča vladi o političnem položaju onstran usodne meje. To sta dva fakta, ki zaslužita splošno zanimanje.

Svoječasno smo z vsi resnostjo poudarjali važnost normalnega mednarodnega življenja s posebnim ozirom na to, da je jugoslov. zunanja politika baš kar se tiče Rusije nekoliko preozkočena. To la takrat je bila beogradska vlada in večji del tudi javnost za ta glas nedovzetna, in redni list, ki je reagiral na tozadevni članek, je bilo glasilo ruske emigracije v Beogradu. Ruski emigrantski krogi so sprejeli naša izvajanja iz razumljivih, četudi morda ne povsem utemeljenih razlogov v negativnem smislu, češ da agitiramo v prid komunistične stranke. V kolikor je ta domneva pravilna, bo pokazala bližnja bodočnost. Po večmesečnem presledku pa so zagovorili v istem smislu tudi srbski listi, ki so gotovo dobili tozadevne direktive in informacije od merodajne strani. In kakor vse kaže, stojimo danes pred obnovitvijo odnosov pred poskusom vpostavitviti diplomatske stike z ono državo, ki je že šesto leto zagovetka in obenem največja zapreka na poti h konsolidaciji evropskih razmer. Ako poštujemo, da leži gospodarska in politična bodočnost Jugoslavije na vzvodu, kajti na zapadu so nam dogodki postavili kamenito pregrado, ki je brez pomoči od zunaj v doglednem času ne bo mogoče podreti, moramo priznati, da je vprašanje približanja Rusiji s stališča državnih interesov za nas načelne važnosti. To je ono žalibog tako kočljivo in zahtevno tolike opreznosti, da so se ga do zadnjega časa skrbno izogibali vsi naši merodajni činitelji.

Oči vseh zapadnoevropskih držav so danes obrnjene proti Rusiji iz enostavnega razloga, ker je ona tisti gospodarski faktor, od katerega je v veliki meri odvisen izhod iz sedanje krize. Evropa se v ekonomskem oziru ne bo postavila na noge dotlej, dokler se ne bodo pojavila na njenem trgu neizmerna prirodna bogastva Rusije in dokler ta solidni odjemalec ne bo odprl vrat zunanji trgovini. Nebroj ponesrečenih poskusov, stopiti v gospodarske in pozneje tudi politične stike s sovjetsko vlado, je že zabeležila mednarodna diplomacija. Vse konference, ki so se jih udeležili boljševiški zastopniki, so pokazale, da obstaja med Rusijo in ostalimi državami bistvena, nepremostljiva nasprotja, da je vprašanje dimetalno nasprotnega družabnega reda na eni in drugi strani oni usodni motiv, ki izključuje vsak sporazum. Komunistični prvaki so dosledno negirali notranjo ekonomsko-politično formo takozvanih kapitalističnih držav, njihove zahteve glede preureditve socialnega življenja so šle tako daleč, da jih ni mogla sprejeti nobena buržuazna vlada in rezultat pogajanj je bil v vseh slučajih negativen. Pri tem ne smemo pozabiti važnega dejstva, da so diplomati obeh sovražnih strank izhajali iz iste predpostavke. Evropa je razumala s skorajšnjim padcem komunističnega režima, sovjeti pa so bili prepričani, da je kapitalizem že odbila zadnja ura. Leto za letom je minilo in niti prvo, niti drugo upanje se ni uresničilo. V tem so se politične razmere v Rusiji in na zapadu razvijale dalje in čim bolj je realno gospodarsko življenje trpelo pod pritiskom mednarodnega nesoglasja, tem večja je bila potreba, da se najde ta ali oni način mirnega sporazuma. Antanta se je v političnem

pogledu povsem zabarikadirala, pač pa še vedno goji nado, da ji bo mogoče prej ali slej eksploatirati ruska bogastva. Njeno stališče je čisto sebično in smoter njene politike je bil in ostane kolikor mogoče oslabiti slovenski svet sploh. Ta cilj pa bo dosegla edino tedaj, če bo Rusija še nadalje za mednarodno življenje mrtva država.

Mala antanta je imela že dovolj prilike prepričati se, da njeno stališče ni bogve kako trdno in da potrebuje močne zaslonbe. Potom svojih eksponentov Italije, Madžarske, Avstrije in sedaj tudi Bolgarije Anglija dosledno nasprotuje po vojni nastalim državam, ker se boji za svojo gospodarsko premoč, in edino Francija se podpira Mala antanto, pa tudi ona le do gotove meje in iz egoističnih namenov. Logična posledica zadnjih dogodkov na Balkanu je težnja treh zavezanih držav, da utrdijo svoj zunanji-politični položaj. Temu cilju bo posvečena predstoječa konferenca v Sinaji (v Rumuniji). Bolj važno kakor vstop Poljske bo igralo na tej konferenci vprašanje sovjetske Rusije. Če se Mala antanta načelno odloči priznati sovjetsko vlado, bo sledila druga konferenca, na kateri bo ta problem v navzočnosti ruskih delegatov definitivno rešen. Ali je sploh mogoče sporazum? Objektiven odgovor bi bil: je in ni. Je tedaj, če bo Rusija v polnem obsegu in z vsemi posledicami priznala v Jugoslaviji obstoječi državni red, to je če bo zavrgla vsako misel idejnega ali nasilnega vmešavanja v notranje razmere Jugoslavije in če bodo države Male antante priznale sovjetski režim kot zakonito rusko vlado. V nasprotnem slučaju bo bodoča konferenca druga Genova. Ako pa bi se ne glede na vse ovire vendarle posrečilo najti skupne točke in premostiti prepad, ki nas loči, bi bil to korak, ki bi ga z veseljem pozdravila vsa naša javnost. Toda iz mnogih ozirov smo mnenja, da do popolnega priznanja ne bo prišlo tudi če bi Mala antanta pokazala svojo najboljšo voljo, kajti težko si je misliti, da bi ruska komunistična stranka pristala na vse njene zahteve in opustila svoj glavni cilj: prepagando svetovne socialne revolucije. Vsekakor je zaleti, da bi bilo ugodno rešiti vsaj vprašanje normalnih trgovinskih stikov, kar bi brez dvoma rodilo za jugoslovansko narodno gospodarstvo važne pozitivne posledice.

Zastrupljenje z gobami.

V Mariboru sta zasebnica Marija Malnar in Marija Kobal jedli gobe. Med jedilnimi gobami je bilo gotovo precej strupenih gob, ki jih pa gotovo nista poznali. Takoj po jedi jima je postalo zelo slabo in začutili sta v žledecih hude bolečine. Rešili oddelek ju je prejel v bolnišnico.

Izogibajte se poletnim boleznim!

Naše telo je kot kurivni sistem. Ko so vroči dnevi, ne nakladajte v svoje telo premoga ter ga popolnoma očistite. Mi jemo preveč bogatih jedil in polvik, pajev in kekov, naš ves sistem je zamašen ter zazbasan z neprebavljenim materijalom, kar pomeni toliko kot pepel v peči. Vse to moramo odpraviti, da se bomo čutili udobne ter polne življenja. Izčistite svoje odvajalno črevo s Trinerjevim Grenkim Vinom, ki je najboljša poletna tonika, kajti njega sestavine so cescara-sagrada, encijan, regrat itd. To so najboljši čistilci žledeca in krvi. Če vzamete Trinerjevo Grenko Vino, ne boste trpeli vsled zaprtja, slabega teka, glavobola in splošne oslabelosti. elo v jako vročem vremenu ne boste trpeli. Kupite ga takoj pri svojem lekarnarju ali prodajalcu zdravil ter imejte v mislih, da je Trinerjev Liniment zanesljivo zdravilo zopet utrujene noge, izpahke in otekline, in da so Trinerjeve Kapljice zopet zobjol in nevalgijo jako priporočljive. (adv.)

Delavski nemiri na Poljskem.

Stavka tekstilnih delavcev v industrijskem centru v Lodzu se je razširila na celo Poljsko. Stavka se tudi v Bialistoku, Biali, Zira-dovu, Sarašovu in Hollicu. Ekonomska stavka, kar je bila v začetku, je dobila politično označje, postala je komunistična. Vodstvo gibanja je odvzeto strokovnim organizacijam in gibanje vodijo komunistični agitatorji, tako da se lahko že govori prej o vstaji, kot o stavki. Komunisti naskakujejo tovarne, gostilne in trgovine in streljajo na policijo z revolverji in bombami. V Varšavi stavka 14.000 delavcev, v Lodzu je proklamiran generalni štrajk in komunisti povsod pozivajo na najostrejši boj proti sedanjemu družabnemu redu. Gibanje je resno. Poljska vlada je odredila energične protiukrepe.

Pozor čitatelji.

Opozorite trgovce in obrtnike, pri katerih kupujete ali naročate in ste z njih postrežbo zadovoljni, da oglašujejo v listu "Glas Naroda". S tem boste ustregli vsem

Uprava "Glas Naroda"

Severova zdravila vzdržujejo zdravje v družinah.

Kot izvrstno zdravilo za prebavo in grenčec — jemljite

Severa's Balzol

(prej znan kot Živilski Balsam)

Priporočen za

neprebravljane, zastarela zaprtja in oslabelosti.

Cena 60 in 85 centov.

Vprašajte zanj v lekarnah.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

JAVNA ZAHVALA.

Hrvatsko prosvetno društvo "Rodoljub" v Conemaugh, Pa., se tem potom zahvaljuje g. Johnu Pakju iz Conemaugh, Pa., ki je prigodno našega zadnjega koncerta poklonil društvu "Rodoljub" srebrno čašo (silver cup) v znak priznanja. Njegovo trgovino vsem rojakom Slovincem in Hrvatim po širni Ameriki toplo priporočamo.

Johnstown, Pa., 8. avg. 1923.
Za "Rodoljub":
F. Bahorič, predsednik.
F. Staničak, tajnik.

DR. LORENZ

642 Penn Ave., PITTSBURGH, PA.

EDINI SLOVENSKE GOVORČI ZDRAVNIK

SPECIALIST MOŠKIM BOLEZNIM.

Moja stroka je zdravljenje akutnih in kroničnih bolezni. Jam sam za zdravim nad 25 let ter imam skušnje v vseh boleznih in ker znam slovensko, zato vas moram popolnoma razumeti in spoznati vaše bolezni, da vas zdravim in vrnem moč in zdravje. Skozi 25 let sem pridobil posebno skušnje pri zdravljenju moških bolezni. Zato se morate popolnoma zvesti na mene, moja skrb pa je, da vas popolnoma zdravim. Ne odlašajte, ampak pridite čimprej. Jam zdravim zastrupljeno kri, mazurje in lise po telesu, bolečini v grlu, izpušanje las, bolečine v kosteh, staranost, oslabele živce in bolečini v mehkužnih, jetrah, lednicah, rmenico revmatizem; katar; sisto šile; naduha itd. Uradne ure: V ponedeljek: srede in petek od 8. dopoldne do 5. popoldne; v torek, sredo in soboto od 8. dopoldne do 5. ure; v nedeljah in praznikih od 10. dopoldne do 2. popoldne.

ZANIMIVE KNJIGE ZNANIH PISATELJEV po znižani ceni.

Kako sem se jaz likal. Spisal Jakob Alešovec. Povest slovenskega trpina. V pouk in zabavo. 1., 2. in 3. del. Vsi 3 zvezki vsebujejo 448 strani, \$1.60

Ljubljanske slike. Spisal Jakob Alešovec. Vsebuje 30 opisov raznih slovenskih stanov, ima 263 strani, .70

Prihajač. Spisal Dr. Fr. Detela. Splošno priljubljeni ljudski pisatelj nam tu slika v kratki povesti življenje na kmetih z vso svojo resnobo in težavami ter nam predločuje ljudstvo resnično tako, kakršno je. Knjiga vsebuje 157 strani, .50

Juan Misera. Spisal P. L. Coloma. Zelo zanimiva, iz španskega prevedena povest. Vsebuje 170 strani, .60

Ne v Ameriko. Spisal Jakob Alešovec. Povest Slovincem v pouk. Po resničnih dogodostavljen. Vsebuje 239 strani, .65

Darovana. Spisal Alojzij Dostal. Zgodovinska povest iz dobe slovanskih apostolov. V to povest je vpleteno delovanje in boj med krščanstvom in poganstvom pri starih Slovanih. Vsebuje 149 strani, .45

Malo življenje. Spisal D. Fr. Detela. Kmečka povest, ki posega do dna v življenje slovenskega ljudstva ter se zlasti odlikuje po živo in resnično slikanih domačih značajih. Vsebuje 231 strani, .55

Znamenje štirih. Spisal Conan Doyle. Kriminalni roman. Po vsem svetu znana povest, ki opisuje premetenost tajnega policista Sherlock Holmesa ter njegova bistrrouma pota, kako je prišel na sled skrivnostnim zločinom. Vsebuje 144 strani, .50

Jernač Zmagovalec. Spisal Henrik Sienkiewicz. Dve značilni povesti iz ljudskega življenja in trpljenja. Vsebuje 123 strani, .45

Gozdarjev sin. Spisal F. S. Finžgar. Globočutna in pretresljiva slika znanega in povsod priznanega pisatelja. Vsebuje 56 strani, .25

Zadnja kmečka vojna. Spisal Avgust Ienca. Zgodovinska povest. Slavni pisatelj nam opisuje, kako je nastal kmečki punt in kako so se nase oči, na čelu jim kmečki kralj Matija Gubec, nadalje kmet Elija Gregorič in drugi kmečki junaki borili zoper prevelike graščake in junake umirali mučeniške smrti. Vsebuje 378 strani, .75

POŠTINA PROSTA

"GLAS NARODA"
82 Cortlandt St., New York

KAJN.

Francoski spisal: Stanislas Mounier.

Za "Glas Naroda" priredil G. P.

15

(Nadaljevanje.)

Tedaj se je oglasil moj zagovornik Viret, ki je do tistega časa le malo govoril.

Očitaj je profesorju malomarnost, ker ni strupa zaklenil, oziroma ga na kak drug način prikril, da bi ne bilo tako lahko priti do njega.

Tanneron se je razburil in precej nerodno odgovarjal. Njegova izjava je sestajala iz samih fraz. Povdarjal je, da je v kemičnih delavnicah vse več ali manj nevarno, ter da nima časa, zaklepati predalov.

Javnost je bila silno razočarana, jaz pa izvanredno pomirjen, ko je izjavil predsednik sodišča, da je glavna obtoženka gospa Lavra Rousset bolna, da ne more priti ter da je poslala pismo izjavo.

Prečital je dotično listino, ki je bila podobna oddelku iz dušeslovnega romana. Bila je to zmes jeze, sovraštva, strasti in bolesti.

Kot zdravnik je predočila Lavra moje srce in moje možnosti, in ta listina se mi je zdela tako pomembna, da se me je letila nega čudna negotovost. Začel sem dvomiti, če je zares dana človeški duši sila, da se prikrije.

Spomnil sem se zgodbe o poslednji sodbi, ko bo vse razkrito, kar je človek v svojem življenju prikril oziroma zamolčal.

Hotel sem že prenehati tajiti, toda ta občutek je trajal samo par sekund.

Moj zagovornik Viret je pisal z mrzlično naglico.

Ko so začeli govoriti izvedenci, sem moral vprijeti pogled v steklene posode z ono nagnusno vsebino.

Če bi ne bil pogledal tja, bi bilo to slabo zame.

Profesor Bernardel je z živimi besedami opisoval zastrupljenje s strihinom ter smrtni boj zastrupljenega.

V duhu sem bil zopet prestavljen v Chatenay, v sobo, kjer je svetila blede rmenkasta luč.

Prebledel sem in sem čutil mrzel pot na svojem čelu. Moj Bog, zakaj ne more človek zapovedati svojim prokletim živcem! V tem trenutku me je naganjalo, da bi zakričal in naglas priznal svojo krivdo, da bi mahoma napravil konte vsemu ter enkrat za vselej zamašil temu zdravniku njegov izdajalski gobec.

Kajti vsa dvorana je poslušala zdravnika, vsa dvorana je trepetala v grozi. Ni dosti manjkalo, da sem omedlel, toda ostal sem nem in sem na zvijačno pompo predsednika odgovoril takole:

— Gospod predsednik, jaz sem ljubil svojega brata. Iz kamna bi moral biti, če bi ne vtrepel ob tej strašni izjavi.

Razbremenilni priči je bilo dosti.

Viret je rekel da bi jih nekaj povsem lahko izbral izmed onih, ki so nastopale za državno pravdnostvo.

Tako je naprimer izjavila usmiljenka, da sem ji jaz rekel zapustiti sebo, ter nato dostavila, da se je takoj vrnila in da se ji ne zdi vrjetno, da bi mogel v dotičnem času nasuti strupa v tableto.

Prečitana so bila izpričevala očetov jezuitov, da se nisem nikdar pretepal s svojim bratom. Z eno besedo rečeno, ta del obravnave ni bil posebno zanimiv. To je tudi omenilo časopisje, in na javnosti se je poznalo, ker je le malomarno sledila razpravi.

Tisti večer je bil zame slab, noč pa še slabša. V meni se je strnil ves strah, vsem nemir vse duševno trpljenje. Smrt se mi je zdela odročitelja. Razen misli na smrt me je trpinčala še druga misel, namreč, kaj bo po smrti.

Na drugi svet nisem vrjel, toda ob misli nanj sem se stresel. Toda čas je, da preidem na tretji, oziroma zadnji dan obravnave.

Govor državnega pravdnika je večidel temeljil na Lavrinem pismu. Iz njega je spretno izcimil vse materialne dokaze, o kojih verodostojnosti ni mogel nihče dvomiti.

Natančno se še spominjam njegovih izjavljanj.

— Kaj nam še preostaja? — je vpraševal. — Ničesar drugega, kot da obtoženece prizna. Mož njegovega kova je tudi v svojih izjavah enak. Obtoženece je izvanredno inteligenten in energičen. Nič ne more omajati njegove energije. Ko je izdelal svoj peklenliki načrt, je napravil primeroma malo pomot. Tako previdni so le najnevarnejši zločinci. Gospoda moja, če je kje beseda "Enakost" na pravem mestu, je tukaj na vratih sodne palače. Toda kot drugod povsod, jo je tudi tukaj težko doseči. Obtoženci niso enaki pred pravico, ker vidimo v tem močno, v drugem pa slabšo kreature. Vzrok tega pa ni človeška družba, pač pa narava. Od nas samih je pa odvisno, da kolikormogoče ustalimo to ravnotežje. V takem slučaju, kot ga imamo sedaj pred seboj, moramo poglobiti svojo bistroglednost, svojo pozornost in svojo logiko. Po mojem mnenju je Vincent Rousset kriv, kriv strašnega zločina. On je zastupil svojega brata. On je Kajin! Svojih krvosramnih želja ni mogel uresničiti toliko časa, dokler je živel njegov brat. Usmrtil ga je, da jih uresniči na njegovim grobom. Za morilec njegovega kova je moralni oder premilosten. Toda, gospoda moja, mi ne bomo segali nazaj v srednji vek po strašnejši kazni. Nihče nam ne bo mogel zameriti, če spravimo s sveta to zalego, to izrodke človeške družbe.

Vincent Rousset je nevruden življenja.

Le pomislite! Imel je ljubeznivega brata, lepega, mladega, življenja polnega, in njega, ki bi lahko sčasoma postal eden najuglednejših sinov Francije, je zločinec usmrtil.

Usmrtil ga je na najbolj grozoviti način, usmrtil ga je s trupom, ki povzroča neizrečno trpljenje.

Plemeniti človek Pavel Rousset je moral še pred svojo smrtjo živeti deset minut v strašnem peklju, v peklju, kamor ga je pahnila roka Kajnova.

Bratomorilec laže in taji. Seve, pri delu ga niso zasačili. Bil je, oziroma smatral se je jako prebrisanim.

Toda vsako dejanje, dobro ali slabo, naj bo še tako skrito, zapusti za seboj neizbrisne sledove. Sledimo torej Vincentu Roussetu korak za korakom pri izvršenju njegovega zločina.

Zakaj je moral zapustiti onega vročega junijskega dne senčnat park pri Chatenay? Da bi obiskal profesorja Tannerona, pri katerem ni bil že trinajst mesecev in zakaj ga je obiskal? Vincent Rousset noče tega povedati, in tudi profesor ne ve.

Službenika v delavnici je začudilo čudno obnašanje Vincenta. Ni ga hotel nadzirati, toda opazoval ga je. Namesto, da bi Vincent ostal pri pisalni mizi, kjer je imel na razpolago vse, kar je potrebno za pisanje, se je napotil po delavnici, kjer so najnevarnejši predmeti, kar jih pozna znanost. Gospoda moja! Vincent je ukradel deset gramov strihnina, kljub temu, da je mogoče že z enim centigramom usmrtiti človeka. V naglici je napolnil oblat ter ostanek sežgal v kamnu. Kemična analiza je konstatirala strihnin v njegovem žepu ter strihnin na preprogi v sobi. (Dotje prihodnjaki.)

Pogreb polkovnika Vukasoviča.

Ljubljanski "Slovenski Narod" poroča:

Dne 21. julija ob 15. uri (3. popoldne) so prepeljali pepel polkovnika Janka Vukasoviča na kolodvor in nato v rodni kraj, kjer so ga naslednji dan položili pod dragim mu čavnom k večnemu počitku. Velicastni pogreb je pričel, kakšen velik ugled in spoštovanje je užival pokojnik v naši javnosti. Točno ob določeni uri je prota Dimitrije Janković opravil pogrebne molitve, nakar so pevci pod vodstvom pevovodje "Pevske Zveze" Zorka Prelovca ubrano zapeli Pavčičevo "Narodno nagrobno". Nato so častniki dvignili krsto in jo med častnim špajirjem 6 vojakov s sabljami v roki in pred častno stotnijo ter sviranjem tuborne žalostinke godbe dravske divizije nesli na mrtvaški voz.

Za tem se je formiral velicasten žalni sprevod, ki ga je otvoril oddelek Sokolov z zastavo ljubljanskega Sokola. Zastopano je bilo tudi starejstvo Jugoslov. Sokolskega Saveza pod vodstvom starostar br. Vladimir Ravniharja, nadalje sta bila navzoča savezni blažnjak br. Kajzlj in br. Prosine. Za Sokolovstvo so nesli trije vojaki v žalno ovit križ. Za križem je sledila godba dravske divizije pod poveljstvom kapetana-kapelnika dr. Čerina. Za godbo je stopala častna četa vojakov in za temi skupine dobrovoljcev ter zastopniki akademskih društev. Tem je sledil častnik, ki je nosil na črni blazini vsa pokojnikova odlikovanja: red Belega orla 4. in 5. razreda, red Karagorgijeve zvezde. Takovski križec, dva hrabrostni svetinji, črnogorski križec itd. Vsega skupaj je bilo 17 odlikovanj, ki so nekoč določila njegovo junaka prsa. Za vozom prote Jankovića je sledil dvovprežen voz s krsto. Na vozu so se nahajale vojaške insignije. Štiri vojaki so tvorili špajir na vsaki strani voza. Takoj za krsto se je peljala pokojnikova vdova, za tem vozom so stopali sorodniki in najbližji prijatelji, za njimi skoraj polnoštevni častniški zbor s komandantom dravske divizije polkovnikom Vučkovičem na čelu. Ob njegovi strani je bil dvorni svetnik dr. I. Starč kot zastopnik velikega župana. Med drugimi odličnimi vojaškimi predstavniki sta bila navzoča tudi českoslovaški vojaški mladost, domov v zemljo slovensko, tja pod sivi Nanos v solčno dolino Vipavsko. Naj je njemu ta poslednja želja bila izliv čustev, hrepenenja po miru, pobožne ljubezni do rojstnega doma, — nam je ta poslednja pot njegova simbol. Borec za svobodo položil v domočno grudo, da jo posveti svobodni. Rod za rodom naj hodi častit in molit to posvečeno relikvijo, dokler tudi Tebi, brat Janko, ne vstane pesnik ter Ti kot zahvalno pesem zapoje: "ena se tebi je želja spočila, v zemlji svobodni da truplo leži". In ko Ti tudi mi kličemo svojo "večnaja pamjat", Tel

je vodil po vseh potih do solčne avobode. Dragi Sokole! Zemeljske Tvoje ostanke zapuščamo na tleh svobode. Tvoj duh je nesmrten in tudi na Tvojem sklanatnem grobu naj Ti razveveta nagelj svobode. Junače Janko, večnaja Ti pamjat!

V imenu Sokolstva je govoril starosta Jugoslov. Sokol. Saveza dr. Ravnihar. Izvajal je:

Stojano ob rakvi moža, ki je bil v vsem svojem vzornem življenju blizu Sokolstvu. Ne samo, da smo Janka Vukasovića šteli v svojih sokolskih vrstah, da ga je bilo dičilo častno mesto podstaroste sokolskega društva v Beogradu, da smo ga bili še pozdravljali kot člana "Dušana Silnega" predhodnika Sokolstva na Srbskem — on je bil Sokol po globokem razumevanju, rekel bi po nagonskem občutju misli sokolske, bil je Sokol po svojih čednostih. Zategadelj je več kakor samo naša dolžnost, da ob tem trenutku zastavimo svoj korak, da si kličemo v spomin pokojnikovo sokolsko življenje ter ga predstavimo za izgled današnji sokolski mladini.

Mnogo je romal br. Vukasović po širokem svetu, a zanj, za osebnost njegovo sta značilni zlasti dve poti. Ona prva pot, ki jo je bil storil v mlado življenje, zapustivši dom in rodno svoje gnezdo. Posluhlil je na glas svoje vesti in svojega sreča ter pohitel med brate srbske, nudeč jim svojo pomoč v krvavi borbi za svobodo. Tam na bojnih poljanah srbskih je prejel svoj jugoslovanski krst — in postal je ves njihov. Pred pol stoletja je kazal smer poti, ki je po njej hoditi narodu slovenskemu. Pred pol stoletja — brez učiteljev, brez predhodnikov. Vodil ga je njegov čisti idealizem, vodila globoka vera v znano resnico in pravico, vodilo njegovo svobodoljubje, njegovo bratstvo, njegovo Slovanstvo — pa njega odločnost in njegova krepka volja. To so one, rekel bi, prirojane mu sokolske lastnosti, ki jih čislamo in občudujemo na njem in ki smo zaradi njih Sokoli ponosni, da smo ga mogli in smeli nazvati svojega brata Sokola.

Današnja pot je poslednja njegova pot. Kam ga vede? Po njegovi poslednji želji tja, odkoder je bil pričel romati v svoji zorni mladosti, domov v zemljo slovensko, tja pod sivi Nanos v solčno dolino Vipavsko. Naj je njemu ta poslednja želja bila izliv čustev, hrepenenja po miru, pobožne ljubezni do rojstnega doma, — nam je ta poslednja pot njegova simbol. Borec za svobodo položil v domočno grudo, da jo posveti svobodni. Rod za rodom naj hodi častit in molit to posvečeno relikvijo, dokler tudi Tebi, brat Janko, ne vstane pesnik ter Ti kot zahvalno pesem zapoje: "ena se tebi je želja spočila, v zemlji svobodni da truplo leži". In ko Ti tudi mi kličemo svojo "večnaja pamjat", Tel

je vodil po vseh potih do solčne avobode. Dragi Sokole! Zemeljske Tvoje ostanke zapuščamo na tleh svobode. Tvoj duh je nesmrten in tudi na Tvojem sklanatnem grobu naj Ti razveveta nagelj svobode. Junače Janko, večnaja Ti pamjat!

V imenu Sokolstva je govoril starosta Jugoslov. Sokol. Saveza dr. Ravnihar. Izvajal je:

Stojano ob rakvi moža, ki je bil v vsem svojem vzornem življenju blizu Sokolstvu. Ne samo, da smo Janka Vukasovića šteli v svojih sokolskih vrstah, da ga je bilo dičilo častno mesto podstaroste sokolskega društva v Beogradu, da smo ga bili še pozdravljali kot člana "Dušana Silnega" predhodnika Sokolstva na Srbskem — on je bil Sokol po globokem razumevanju, rekel bi po nagonskem občutju misli sokolske, bil je Sokol po svojih čednostih. Zategadelj je več kakor samo naša dolžnost, da ob tem trenutku zastavimo svoj korak, da si kličemo v spomin pokojnikovo sokolsko življenje ter ga predstavimo za izgled današnji sokolski mladini.

Mnogo je romal br. Vukasović po širokem svetu, a zanj, za osebnost njegovo sta značilni zlasti dve poti. Ona prva pot, ki jo je bil storil v mlado življenje, zapustivši dom in rodno svoje gnezdo. Posluhlil je na glas svoje vesti in svojega sreča ter pohitel med brate srbske, nudeč jim svojo pomoč v krvavi borbi za svobodo. Tam na bojnih poljanah srbskih je prejel svoj jugoslovanski krst — in postal je ves njihov. Pred pol stoletja je kazal smer poti, ki je po njej hoditi narodu slovenskemu. Pred pol stoletja — brez učiteljev, brez predhodnikov. Vodil ga je njegov čisti idealizem, vodila globoka vera v znano resnico in pravico, vodilo njegovo svobodoljubje, njegovo bratstvo, njegovo Slovanstvo — pa njega odločnost in njegova krepka volja. To so one, rekel bi, prirojane mu sokolske lastnosti, ki jih čislamo in občudujemo na njem in ki smo zaradi njih Sokoli ponosni, da smo ga mogli in smeli nazvati svojega brata Sokola.

Današnja pot je poslednja njegova pot. Kam ga vede? Po njegovi poslednji želji tja, odkoder je bil pričel romati v svoji zorni mladosti, domov v zemljo slovensko, tja pod sivi Nanos v solčno dolino Vipavsko. Naj je njemu ta poslednja želja bila izliv čustev, hrepenenja po miru, pobožne ljubezni do rojstnega doma, — nam je ta poslednja pot njegova simbol. Borec za svobodo položil v domočno grudo, da jo posveti svobodni. Rod za rodom naj hodi častit in molit to posvečeno relikvijo, dokler tudi Tebi, brat Janko, ne vstane pesnik ter Ti kot zahvalno pesem zapoje: "ena se tebi je želja spočila, v zemlji svobodni da truplo leži". In ko Ti tudi mi kličemo svojo "večnaja pamjat", Tel

je vodil po vseh potih do solčne avobode. Dragi Sokole! Zemeljske Tvoje ostanke zapuščamo na tleh svobode. Tvoj duh je nesmrten in tudi na Tvojem sklanatnem grobu naj Ti razveveta nagelj svobode. Junače Janko, večnaja Ti pamjat!

V imenu Sokolstva je govoril starosta Jugoslov. Sokol. Saveza dr. Ravnihar. Izvajal je:

Stojano ob rakvi moža, ki je bil v vsem svojem vzornem življenju blizu Sokolstvu. Ne samo, da smo Janka Vukasovića šteli v svojih sokolskih vrstah, da ga je bilo dičilo častno mesto podstaroste sokolskega društva v Beogradu, da smo ga bili še pozdravljali kot člana "Dušana Silnega" predhodnika Sokolstva na Srbskem — on je bil Sokol po globokem razumevanju, rekel bi po nagonskem občutju misli sokolske, bil je Sokol po svojih čednostih. Zategadelj je več kakor samo naša dolžnost, da ob tem trenutku zastavimo svoj korak, da si kličemo v spomin pokojnikovo sokolsko življenje ter ga predstavimo za izgled današnji sokolski mladini.

Mnogo je romal br. Vukasović po širokem svetu, a zanj, za osebnost njegovo sta značilni zlasti dve poti. Ona prva pot, ki jo je bil storil v mlado življenje, zapustivši dom in rodno svoje gnezdo. Posluhlil je na glas svoje vesti in svojega sreča ter pohitel med brate srbske, nudeč jim svojo pomoč v krvavi borbi za svobodo. Tam na bojnih poljanah srbskih je prejel svoj jugoslovanski krst — in postal je ves njihov. Pred pol stoletja je kazal smer poti, ki je po njej hoditi narodu slovenskemu. Pred pol stoletja — brez učiteljev, brez predhodnikov. Vodil ga je njegov čisti idealizem, vodila globoka vera v znano resnico in pravico, vodilo njegovo svobodoljubje, njegovo bratstvo, njegovo Slovanstvo — pa njega odločnost in njegova krepka volja. To so one, rekel bi, prirojane mu sokolske lastnosti, ki jih čislamo in občudujemo na njem in ki smo zaradi njih Sokoli ponosni, da smo ga mogli in smeli nazvati svojega brata Sokola.

Današnja pot je poslednja njegova pot. Kam ga vede? Po njegovi poslednji želji tja, odkoder je bil pričel romati v svoji zorni mladosti, domov v zemljo slovensko, tja pod sivi Nanos v solčno dolino Vipavsko. Naj je njemu ta poslednja želja bila izliv čustev, hrepenenja po miru, pobožne ljubezni do rojstnega doma, — nam je ta poslednja pot njegova simbol. Borec za svobodo položil v domočno grudo, da jo posveti svobodni. Rod za rodom naj hodi častit in molit to posvečeno relikvijo, dokler tudi Tebi, brat Janko, ne vstane pesnik ter Ti kot zahvalno pesem zapoje: "ena se tebi je želja spočila, v zemlji svobodni da truplo leži". In ko Ti tudi mi kličemo svojo "večnaja pamjat", Tel

je vodil po vseh potih do solčne avobode. Dragi Sokole! Zemeljske Tvoje ostanke zapuščamo na tleh svobode. Tvoj duh je nesmrten in tudi na Tvojem sklanatnem grobu naj Ti razveveta nagelj svobode. Junače Janko, večnaja Ti pamjat!

V imenu Sokolstva je govoril starosta Jugoslov. Sokol. Saveza dr. Ravnihar. Izvajal je:

Stojano ob rakvi moža, ki je bil v vsem svojem vzornem življenju blizu Sokolstvu. Ne samo, da smo Janka Vukasovića šteli v svojih sokolskih vrstah, da ga je bilo dičilo častno mesto podstaroste sokolskega društva v Beogradu, da smo ga bili še pozdravljali kot člana "Dušana Silnega" predhodnika Sokolstva na Srbskem — on je bil Sokol po globokem razumevanju, rekel bi po nagonskem občutju misli sokolske, bil je Sokol po svojih čednostih. Zategadelj je več kakor samo naša dolžnost, da ob tem trenutku zastavimo svoj korak, da si kličemo v spomin pokojnikovo sokolsko življenje ter ga predstavimo za izgled današnji sokolski mladini.

Mnogo je romal br. Vukasović po širokem svetu, a zanj, za osebnost njegovo sta značilni zlasti dve poti. Ona prva pot, ki jo je bil storil v mlado življenje, zapustivši dom in rodno svoje gnezdo. Posluhlil je na glas svoje vesti in svojega sreča ter pohitel med brate srbske, nudeč jim svojo pomoč v krvavi borbi za svobodo. Tam na bojnih poljanah srbskih je prejel svoj jugoslovanski krst — in postal je ves njihov. Pred pol stoletja je kazal smer poti, ki je po njej hoditi narodu slovenskemu. Pred pol stoletja — brez učiteljev, brez predhodnikov. Vodil ga je njegov čisti idealizem, vodila globoka vera v znano resnico in pravico, vodilo njegovo svobodoljubje, njegovo bratstvo, njegovo Slovanstvo — pa njega odločnost in njegova krepka volja. To so one, rekel bi, prirojane mu sokolske lastnosti, ki jih čislamo in občudujemo na njem in ki smo zaradi njih Sokoli ponosni, da smo ga mogli in smeli nazvati svojega brata Sokola.

Današnja pot je poslednja njegova pot. Kam ga vede? Po njegovi poslednji želji tja, odkoder je bil pričel romati v svoji zorni mladosti, domov v zemljo slovensko, tja pod sivi Nanos v solčno dolino Vipavsko. Naj je njemu ta poslednja želja bila izliv čustev, hrepenenja po miru, pobožne ljubezni do rojstnega doma, — nam je ta poslednja pot njegova simbol. Borec za svobodo položil v domočno grudo, da jo posveti svobodni. Rod za rodom naj hodi častit in molit to posvečeno relikvijo, dokler tudi Tebi, brat Janko, ne vstane pesnik ter Ti kot zahvalno pesem zapoje: "ena se tebi je želja spočila, v zemlji svobodni da truplo leži". In ko Ti tudi mi kličemo svojo "večnaja pamjat", Tel

je vodil po vseh potih do solčne avobode. Dragi Sokole! Zemeljske Tvoje ostanke zapuščamo na tleh svobode. Tvoj duh je nesmrten in tudi na Tvojem sklanatnem grobu naj Ti razveveta nagelj svobode. Junače Janko, večnaja Ti pamjat!

V imenu Sokolstva je govoril starosta Jugoslov. Sokol. Saveza dr. Ravnihar. Izvajal je:

Stojano ob rakvi moža, ki je bil v vsem svojem vzornem življenju blizu Sokolstvu. Ne samo, da smo Janka Vukasovića šteli v svojih sokolskih vrstah, da ga je bilo dičilo častno mesto podstaroste sokolskega društva v Beogradu, da smo ga bili še pozdravljali kot člana "Dušana Silnega" predhodnika Sokolstva na Srbskem — on je bil Sokol po globokem razumevanju, rekel bi po nagonskem občutju misli sokolske, bil je Sokol po svojih čednostih. Zategadelj je več kakor samo naša dolžnost, da ob tem trenutku zastavimo svoj korak, da si kličemo v spomin pokojnikovo sokolsko življenje ter ga predstavimo za izgled današnji sokolski mladini.

Mnogo je romal br. Vukasović po širokem svetu, a zanj, za osebnost njegovo sta značilni zlasti dve poti. Ona prva pot, ki jo je bil storil v mlado življenje, zapustivši dom in rodno svoje gnezdo. Posluhlil je na glas svoje vesti in svojega sreča ter pohitel med brate srbske, nudeč jim svojo pomoč v krvavi borbi za svobodo. Tam na bojnih poljanah srbskih je prejel svoj jugoslovanski krst — in postal je ves njihov. Pred pol stoletja je kazal smer poti, ki je po njej hoditi narodu slovenskemu. Pred pol stoletja — brez učiteljev, brez predhodnikov. Vodil ga je njegov čisti idealizem, vodila globoka vera v znano resnico in pravico, vodilo njegovo svobodoljubje, njegovo bratstvo, njegovo Slovanstvo — pa njega odločnost in njegova krepka volja. To so one, rekel bi, prirojane mu sokolske lastnosti, ki jih čislamo in občudujemo na njem in ki smo zaradi njih Sokoli ponosni, da smo ga mogli in smeli nazvati svojega brata Sokola.

Današnja pot je poslednja njegova pot. Kam ga vede? Po njegovi poslednji želji tja, odkoder je bil pričel romati v svoji zorni mladosti, domov v zemljo slovensko, tja pod sivi Nanos v solčno dolino Vipavsko. Naj je njemu ta poslednja želja bila izliv čustev, hrepenenja po miru, pobožne ljubezni do rojstnega doma, — nam je ta poslednja pot njegova simbol. Borec za svobodo položil v domočno grudo, da jo posveti svobodni. Rod za rodom naj hodi častit in molit to posvečeno relikvijo, dokler tudi Tebi, brat Janko, ne vstane pesnik ter Ti kot zahvalno pesem zapoje: "ena se tebi je želja spočila, v zemlji svobodni da truplo leži". In ko Ti tudi mi kličemo svojo "večnaja pamjat", Tel

je vodil po vseh potih do solčne avobode. Dragi Sokole! Zemeljske Tvoje ostanke zapuščamo na tleh svobode. Tvoj duh je nesmrten in tudi na Tvojem sklanatnem grobu naj Ti razveveta nagelj svobode. Junače Janko, večnaja Ti pamjat!

V imenu Sokolstva je govoril starosta Jugoslov. Sokol. Saveza dr. Ravnihar. Izvajal je:

Stojano ob rakvi moža, ki je bil v vsem svojem vzornem življenju blizu Sokolstvu. Ne samo, da smo Janka Vukasovića šteli v svojih sokolskih vrstah, da ga je bilo dičilo častno mesto podstaroste sokolskega društva v Beogradu, da smo ga bili še pozdravljali kot člana "Dušana Silnega" predhodnika Sokolstva na Srbskem — on je bil Sokol po globokem razumevanju, rekel bi po nagonskem občutju misli sokolske, bil je Sokol po svojih čednostih. Zategadelj je več kakor samo naša dolžnost, da ob tem trenutku zastavimo svoj korak, da si kličemo v spomin pokojnikovo sokolsko življenje ter ga predstavimo za izgled današnji sokolski mladini.

Mnogo je romal br. Vukasović po širokem svetu, a zanj, za osebnost njegovo sta značilni zlasti dve poti. Ona prva pot, ki jo je bil storil v mlado življenje, zapustivši dom in rodno svoje gnezdo. Posluhlil je na glas svoje vesti in svojega sreča ter pohitel med brate srbske, nudeč jim svojo pomoč v krvavi borbi za svobodo. Tam na bojnih poljanah srbskih je prejel svoj jugoslovanski krst — in postal je ves njihov. Pred pol stoletja je kazal smer poti, ki je po njej hoditi narodu slovenskemu. Pred pol stoletja — brez učiteljev, brez predhodnikov. Vodil ga je njegov čisti idealizem, vodila globoka vera v znano resnico in pravico, vodilo njegovo svobodoljubje, njegovo bratstvo, njegovo Slovanstvo — pa njega odločnost in njegova krepka volja. To so one, rekel bi, prirojane mu sokolske lastnosti, ki jih čislamo in občudujemo na njem in ki smo zaradi njih Sokoli ponosni, da smo ga mogli in smeli nazvati svojega brata Sokola.

Današnja pot je poslednja njegova pot. Kam ga vede? Po njegovi poslednji želji tja, odkoder je bil pričel romati v svoji zorni mladosti, domov v zemljo slovensko, tja pod sivi Nanos v solčno dolino Vipavsko. Naj je njemu ta poslednja želja bila izliv čustev, hrepenenja po miru, pobožne ljubezni do rojstnega doma, — nam je ta poslednja pot njegova simbol. Borec za svobodo položil v domočno grudo, da jo posveti svobodni. Rod za rodom naj hodi častit in molit to posvečeno relikvijo, dokler tudi Tebi, brat Janko, ne vstane pesnik ter Ti kot zahvalno pesem zapoje: "ena se tebi je želja spočila, v zemlji svobodni da truplo leži". In ko Ti tudi mi kličemo svojo "večnaja pamjat", Tel

je vodil po vseh potih do solčne avobode. Dragi Sokole! Zemeljske Tvoje ostanke zapuščamo na tleh svobode. Tvoj duh je nesmrten in tudi na Tvojem sklanatnem grobu naj Ti razveveta nagelj svobode. Junače Janko, večnaja Ti pamjat!

V imenu Sokolstva je govoril starosta Jugoslov. Sokol. Saveza dr. Ravnihar. Izvajal je:

Stojano ob rakvi moža, ki je bil v vsem svojem vzornem življenju blizu Sokolstvu. Ne samo, da smo Janka Vukasovića šteli v svojih sokolskih vrstah, da ga je bilo dičilo častno mesto podstaroste sokolskega društva v Beogradu, da smo ga bili še pozdravljali kot člana "Dušana Silnega" predhodnika Sokolstva na Srbskem — on je bil Sokol po globokem razumevanju, rekel bi po nagonskem občutju misli sokolske, bil je Sokol po svojih čednostih. Zategadelj je več kakor samo naša dolžnost, da ob tem trenutku zastavimo svoj korak, da si kličemo v spomin pokojnikovo sokolsko življenje ter ga predstavimo za izgled današnji sokolski mladini.

Mnogo je romal br. Vukasović po širokem svetu, a zanj, za osebnost njegovo sta značilni zlasti dve poti. Ona prva pot, ki jo je bil storil v mlado življenje, zapustivši dom in rodno svoje gnezdo. Posluhlil je na glas svoje vesti in svojega sreča ter pohitel med brate srbske, nudeč jim svojo pomoč v krvavi borbi za svobodo. Tam na bojnih poljanah srbskih je prejel svoj jugoslovanski krst — in postal je ves njihov. Pred pol stoletja je kazal smer poti, ki je po njej hoditi narodu slovenskemu. Pred pol stoletja — brez učiteljev, brez predhodnikov. Vodil ga je njegov čisti idealizem, vodila globoka vera v znano resnico in pravico, vodilo njegovo svobodoljubje, njegovo bratstvo, njegovo Slovanstvo — pa njega odločnost in njegova krepka volja. To so one, rekel bi, prirojane mu sokolske lastnosti, ki jih čislamo in občudujemo na njem in ki smo zaradi njih Sokoli ponosni, da smo ga mogli in smeli nazvati svojega brata Sokola.

Današnja pot je poslednja njegova pot. Kam ga vede? Po njegovi poslednji želji tja, odkoder je bil pričel romati v svoji zorni mladosti, domov v zemljo slovensko, tja pod sivi Nanos v solčno dolino Vipavsko. Naj je njemu ta poslednja želja bila izliv čustev, hrepenenja po miru, pobožne ljubezni do rojstnega doma, — nam je ta poslednja pot njegova simbol. Borec za svobodo položil v domočno grudo, da jo posveti svobodni. Rod za rodom naj hodi častit in molit to posvečeno relikvijo, dokler tudi Tebi, brat Janko, ne vstane pesnik ter Ti kot zahvalno pesem zapoje: "ena se tebi je želja spočila, v zemlji svobodni da truplo leži". In ko Ti tudi mi kličemo svojo "večnaja pamjat", Tel

je vodil po vseh potih do solčne avobode. Dragi Sokole! Zemeljske Tvoje ostanke zapuščamo na tleh svobode. Tvoj duh je nesmrten in tudi na Tvojem sklanatnem grobu naj Ti razveveta nagelj svobode. Junače Janko, večnaja Ti pamjat!

V imenu Sokolstva je govoril starosta Jugoslov. Sokol. Saveza dr. Ravnihar. Izvajal je:

Stojano ob rakvi moža, ki je bil v vsem svojem vzornem življenju blizu Sokolstvu. Ne samo, da smo Janka Vukasovića šteli v svojih sokolskih vrstah, da ga je bilo dičilo častno mesto podstaroste sokolskega društva v Beogradu, da smo ga bili še pozdravljali kot člana "Dušana Silnega" predhodnika Sokolstva na Srbskem — on je bil Sokol po globokem razumevanju, rekel bi po nagonskem občutju misli sokolske, bil je Sokol po svojih čednostih. Zategadelj je več kakor samo naša dolžnost, da ob tem trenutku zastavimo svoj korak, da si kličemo v spomin pokojnikovo sokolsko življenje ter ga predstavimo za izgled današnji sokolski mladini.

Mnogo je romal br. Vukasović po širokem svetu, a zanj, za osebnost njegovo sta značilni zlasti dve poti. Ona prva pot, ki jo je bil storil v mlado življenje, zapustivši dom in rodno svoje gnezdo. Posluhlil je na glas svoje vesti in svojega sreča ter pohitel med brate srbske, nudeč jim svojo pomoč v krvavi borbi za svobodo. Tam na bojnih poljanah srbskih je prejel svoj jugoslovanski krst — in postal je ves njihov. Pred pol stoletja je kaz